

ČESKÁ REPUBLIKA
USNESENÍ
Ústavního soudu

Ústavní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Vojtěcha Šimíčka (soudce zpravodaj), soudkyně Lucie Dolanské Bányaiové a soudce Tomáše Lichovníka o ústavní stížnosti stěžovatele N. G., st. příslušníka Indie, t. č. Vazební věznice Praha Pankrác, zastoupeného Mgr. Miroslavem Krutinou, advokátem, sídlem Vyšehradská 423/27, Praha 2, proti usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 8. 1. 2024, sp. zn. 14 To 136/2023, a usnesení Městského soudu v Praze ze dne 23. 11. 2023, sp. zn. Nt 417/2023, za účasti **Vrchního soudu v Praze a Městského soudu v Praze**, jako účastníků řízení, a **Ministerstva spravedlnosti a Městského státního zastupitelství v Praze**, jako vedlejších účastníků řízení,

t a k t o :

Ústavní stížnost se odmítá.

O d ů v o d n ě n í :

1. Proti stěžovateli, státnímu příslušníkovi Indické republiky, je ve Spojených státech amerických vedeno trestní stíhání pro trestný čin spiknutí za účelem spáchání nájemné vraždy, porušující ustanovení Hlavy 18, Zákona spojených států, § 1958(a), a trestný čin nájemné vraždy a napomáhání a navádění k tomuto trestnému činu, porušující ustanovení Hlavy 18, Zákona spojených států, § 1958(a) a 2.

2. Městský soud v Praze („městský soud“) napadeným usnesením rozhodl, že je vydání stěžovatele k trestnímu stíhání do Spojených států amerických na základě Smlouvy mezi Spojenými státy americkými a Československou republikou o vzájemném vydávání uprchlých zločinců, podepsané dne 2. 7. 1925, Dodatkové smlouvy o vydání mezi Spojenými státy americkými a Československou republikou, podepsané dne 29. 4. 1935 a Druhé dodatkové smlouvy o vydání mezi Spojenými státy americkými a Českou republikou, podepsané dne 16. 5. 2006 („Smlouva o vydávání“) přípustné a zamítl žádost stěžovatele o propuštění z předběžné vazby na svobodu, když nepřijal náhradu za vazbu ve formě peněžité záruky ani

ve formě uložení zákazu vycestování do zahraničí. Podle městského soudu vydání nebrání žádné překážky, extradiční materiály jsou úplné, identifikace stěžovatele byla jednoznačná a současně se lze opodstatněně domnívat, že je stěžovatel osobou, která se trestné činnosti mohla dopustit. Proti propuštění z vazby svědčily skutečnosti, že stěžovatel nemá na území České republiky pobyt, nemá zde žádné vazby, je ohrožen citelným trestem a nemá problém cestovat.

3. O stížnosti stěžovatele proti rozhodnutí městského soudu rozhodl Vrchní soud v Praze („vrchní soud“) nyní rovněž napadeným usnesením tak, že ji zamítl. Konstatoval přitom, že v postupu městského soudu neshledal žádné vady, které by mohly odůvodňovat zrušení napadeného usnesení pro procesní pochybení. Souhlasil s výrokem o přípustnosti vydání, neboť je logický, věcně správný a v souladu se zákonem a mezinárodní smlouvou. Vrchní soud se v usnesení podrobně vyjádřil k námitkám stěžovatele, k tvrzené záměně stěžovatele, k údajné manipulaci s dokumenty k zadržení stěžovatele, k nedostatku důkazů, které by odůvodňovaly zahájení trestního stíhání, k nové skutkové situaci spočívající ve zveřejnění rozšířeného usnesení o sdělení obvinění newyorským státním zastupitelstvím i k nové argumentaci uplatněné obhajobou – tzn. k nemožnosti vydání stěžovatele z důvodu povahy politicky motivovaného trestného činu. Vrchní soud rovněž souhlasil s výrokem zamítajícím propuštění stěžovatele z předběžné vazby, neboť její důvod nejenže trvá, ale jeho intenzita je zvýšena právě rozhodnutím o přípustnosti vydání stěžovatele.

4. Stěžovatel v ústavní stížnosti namítá, že obecné soudy nezkoumaly všechny relevantní okolnosti, jež se mohou stát překážkou vydání, neakceptovaly důkazní návrhy stěžovatele, jeho námitkám a argumentaci nevěnovaly náležitou pozornost a ani se s nimi nevypořádaly. Nepřípustnost vydání do Spojených států amerických dovozuje mimo jiné z politického charakteru skutku, který je mu kladen za vinu, a který nebyl dostatečně posouzen. Přípustnost vydání prý soudy posoudily pouze formálně, přehlížejí flagrantní nedostatky úkonů, na jejichž základě se v dožadujícím státě předmětné trestní řízení vede.

5. Jednotlivé výhrady stěžovatel dále konkretizuje. Extradiční materiály neměly všechny náležitosti, ostatní dokumenty nebyly soudy interpretovány ústavně konformním způsobem a namítá vady při jeho identifikaci. Skutek tak, jak je vymezen ve výroku městského soudu, údajně neodpovídá skutku vymezenému v původní ani v dodatečně zaslané nahrazující obžalobě. Ani městský soud, ani vrchní soud obhajobě nahrazující obžalobu neposkytly a neumožnily stěžovateli, aby se k jejímu obsahu náležitě vyjádřil. Podle stěžovatele z ní ale vyplývá, že jde o záležitost politickou a minimálně polovojenskou s vědomím indické vlády. Stížnostní soud tedy aproboval usnesení městského soudu, aniž se řádně vypořádal s novou procesní situací. Stěžovatel je rovněž přesvědčen, že v jeho případě obecné soudy upřednostnily rychlost rozhodování na úkor jeho základních práv.

6. Stěžovatel dále popisuje sled událostí před rozhodnutím vrchního soudu, které ve spojení s obdobím konce roku negativně ovlivnily možnosti obhajoby. Uvádí, že obhajoba byla e-mailem vyzvána k odůvodnění stížnosti ve čtvrtek 4. 1. 2024 v odpoledních hodinách. V pátek 5. 1. 2024 požádal advokát stěžovatele (s ohledem na vánoční svátky a jeho dovolenou) o prodloužení lhůty a nahlédnutí do spisu, avšak nebylo mu vyhověno. Odůvodnění stížnosti tedy advokát odeslal v neděli v 7. 1. 2024 v 16.11 hodin, vrchní soud o ní rozhodoval již v 8 hodin ráno následujícího dne. Poskytnutá lhůta dle stěžovatele neodpovídá požadavku rozhodovací praxe na poskytnutí „přiměřené“ lhůty.

7. Závěrem stěžovatel namítá, že se obecné soudy nezabývaly aktuální situací ve Spojených státech amerických, nezajistily žádné listinné důkazy, pouze abstraktně posuzovaly záruky zachování jeho procesních práv. Ani ze strany Spojených států amerických přitom nebyly ve vztahu ke stěžovateli poskytnuty záruky k zajištění jeho procesních práv.

Podle judikatury Ústavního soudu je však při hodnocení dodržování lidskoprávních závazků v rámci rozhodování o vydání do některého státu nutné vycházet z aktuální situace v daném státě ověřené z objektivních zdrojů od více spolehlivých autorit. Nesmí se přitom jednat o rozhodování paušální, ale založené na konkrétním posouzení reálného rizika.

8. V doplnění ústavní stížnosti stěžovatel znovu zpochybňuje proces identifikace, poukazuje na neodpovídající údaje o výšce a váze, na informaci, že by měl vlastnit pakistánský pas, ačkoliv tomu tak není. Stěžovatel uvádí, že mu během eskorty z letiště dva agenti cizího státu kladli otázky, pořizovali si obrazové záznamy stěžovatele a jeho cestovních dokladů, nahlíželi do jeho mobilních telefonů a zajišťovali z nich data, ačkoliv cizozemské orgány nemohou na území České republiky provádět úkony trestního řízení. Městské státní zastupitelství se přímému dotazu na přítomnost zástupců orgánů Spojených států amerických vyhnulo a vrchní soud se s touto námitkou rovněž relevantně nevypořádal. Jelikož je přítomnost takových osob v rozporu se zákonem, měl by si podle stěžovatele Ústavní soud vyžádat informace o těchto popsanych úkonech agentů „DEA“ během eskorty stěžovatele.

9. Stěžovatel se opět vyjadřuje k nahrazující obžalobě, má za to, že s ní měl být seznámen a měl mít možnost uplatnit své námitky a navrhnout důkazy. Stěžovatel se nadto domnívá, že nahrazující obžaloba byla vydána již v době, kdy soud I. stupně rozhodl o přípustnosti vydání na základně podkladů, jejichž součástí byla obžaloba původní. Upozorňuje přitom, že rozsah skutkových okolností v obou obžalobách se zásadně odlišuje.

10. Stěžovatel tvrdí a dokládá svoji dosavadní bezúhonnost a ve snaze doložit, že trestný čin je politicky motivovaný, připomíná, že poškozený byl indickou vládou zařazen na oficiální seznam teroristů.

11. Ze všech těchto důvodů se stěžovatel domáhá zrušení v záhlaví označených usnesení vrchního soudu a městského soudu, a to pro porušení jeho základních práv zaručených čl. 7 odst. 2, čl. 8 a čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“), čl. 3, čl. 5 a čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) a čl. 3 Úmluvy proti mučení a jinému krutému, nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání.

12. K ústavní stížnosti připojil stěžovatel návrh na odklad vykonatelnosti napadených rozhodnutí, kterému Ústavní soud usnesením ze dne 30. 1. 2024 vyhověl.

13. Ústavní soud si vyžádal vyjádření účastníků řízení, vedlejších účastníků řízení a spis městského soudu.

14. Vrchní soud k ústavní stížnosti sdělil, že se již obdobnou argumentací stěžovatele zabýval jak soud městský, tak i vrchní soud. Namítá-li stěžovatel nyní nově, že si soudy neopatřily zprávy o stavu dodržování lidských práv ve Spojených státech amerických ani potřebné záruky dodržování práv stěžovatele, považuje ji vrchní soud za účelovou. Stěžovatel ji totiž nepodložil žádnou konkrétní argumentací vztahující se například k němu samotnému či k politickým poměrům či poměrům v justici či vězeňství ve vyžadujícím státě. V průběhu extradičního řízení s takovým požadavkem, nebo naopak konkrétní argumentací o potřebě takového dokazování, nepřišel. Ústavní stížnost navrhuje zamítnout.

15. Městský soud odkázal na napadená rozhodnutí, neboť veškeré podstatné námitky stěžovatele v nich byly řádně vypořádány a ústavní stížnost rovněž navrhl zamítnout.

16. Městské státní zastupitelství sdělilo, že napadená rozhodnutí považuje za zcela zákonná, nebyla jimi porušena ústavně zaručená základní práva a svobody stěžovatele. Obecné soudy se zabývaly všemi námitkami stěžovatele, které uplatnil v průběhu předběžného šetření i v řízení před soudy. Veřejné zasedání u městského soudu se konalo ve dvou termínech,

stěžovateli i obhájci byl dán dostatečný prostor k vyjádření a rovněž bylo přihlédnuto k návrhům na doplnění, které byly ze strany obhajoby podány.

17. Městské státní zastupitelství uvedlo, že žádost Ministerstva spravedlnosti Spojených států amerických o předběžné zadržení za účelem extradice stěžovatele ze dne 19. 6. 2023 byla na Ministerstvo spravedlnosti doručena dne 27. 6. 2023, tedy 4 dny před jeho zadržením. Již tato žádost obsahovala osobní údaje i fotografie stěžovatele. Žádost byla následně doručena na Městské státní zastupitelství v Praze („MSZ“) dne 28. 6. 2023. Na základě této žádosti byl státní zástupkyně MSZ v Praze dne 30. 6. 2023 udělen dle § 93 odst. 1 zákona č. 104/2013 Sb., o mezinárodní justiční spolupráci ve věcech trestních („zákon o mezinárodní justiční spolupráci“) písemný souhlas se zadržením jmenovaného. Tento písemný souhlas si osobně převzal zástupce Policie České republiky, Národní protidrogové centrály v dopoledních hodinách dne 30. 6. 2023. Dne 30. 6. 2023 v 18.33 hod. byl stěžovatel na terminálu 1 Mezinárodního letiště Václava Havla v Praze zadržen. Tyto údaje tedy nemohly být do žádosti uvedeny až po jeho zadržení či žádost jakkoliv jinak upravena. Extradiční materiály jsou dostatečné, splňují požadavky dle Smlouvy o vydávání. Co se týče nové obžaloby, dle sdělení Ministerstva spravedlnosti Spojených států amerických neobsahovala žádná nová obvinění oproti obžalobě, která byla přiložena k žádosti o vydání. Ze strany dožadujícího státu přitom nebylo žádáno doplnění extradičních materiálů o novou obžalobu. Popis skutku, kterého se měl stěžovatel dle extradičních materiálů dopustit, a který je uveden v napadených usneseních, je zcela konkrétní a dostačující a nelze jej zaměnit s jiným skutkem. Ústavní stížnost by měla být odmítnuta.

18. Vrchní státní zastupitelství v Praze se postavení vedlejšího účastníka vzdalo.

19. Ministerstvo spravedlnosti uvedlo, že žádost o předběžnou vazbu ze dne 19. 6. 2023, č. CRM-95-100-30787, kterou obdrželo od Ministerstva spravedlnosti Spojených států amerických dne 27. 6. 2023 a kterou následujícího dne postoupilo prostřednictvím datové schránky městskému státnímu zastupitelství spolu s přípisem č. j. MSP-741/2023-MOT-T/4, se doslovně a ve všech ohledech shoduje s žádostí o předběžnou vazbu, která je založena na č. 1. 5 spisu Městského soudu v Praze, sp. zn. Nt 417/2023. Ministerstvo spravedlnosti žádnou jinou verzi žádosti o vzetí stěžovatele do předběžné vazby od americké strany neobdrželo. Ministerstvo vylučuje, že by mohlo dojít k jakémukoliv antedatování předmětné žádosti o předběžnou vazbu, ani k jakémukoliv jejímu pozdějšímu pozměnění, a to ze strany jakéhokoliv z dotčených orgánů (Ministerstvo spravedlnosti Spojených států amerických, Ministerstvo spravedlnosti České republiky, Městské státní zastupitelství v Praze, Městský soud v Praze).

20. Ministerstvo sdělilo, že nemělo k dispozici žádné informace týkající se jakýchkoliv lékařských vyšetření stěžovatele nebo jejich výsledků a vyjádřilo se k údajným časovým nesrovnalostem týkajícím se předpokládaného příjezdu stěžovatele do České republiky. Ty byly způsobeny postupným aktualizováním informací ohledně pohybu stěžovatele, které však již nemohly být doplněny do žádosti o předběžnou vazbu, která byla v té době již opatřena překladem do českého jazyka, a proto je americká strana uvedla pouze do textu e-mailu. Pouhá změna předpokládaného příjezdu stěžovatele na území České republiky přitom nemohla mít žádný vliv na platnost žádosti americké strany.

21. Nezbytným vnitrostátním podkladem pro podání žádosti o vydání pro účely trestního stíhání je pouze zatykač vydaný ve státě, kde byl trestný čin spáchán a údaje, na jejichž podkladě byl zatykač vydán, event. další důkazní prostředky dle okolností případu, obžaloba nezbytnou přílohou žádosti není. Ministerstvo spravedlnosti nemá k dispozici žádné informace o zrušení či nahrazení zatykače, který byl na stěžovatele vydán dne 13. 6. 2023. Poznnamenává, že orgány činné v trestním řízení běžně dále vedou trestní řízení i po podání žádosti o vydání,

ministerstvu přitom nepřisluší posuzovat, zda jsou splněny podmínky pro jakýkoliv úkon trestního řízení v dotčeném státu.

22. Ohledně nedostatků, které se týkají totožnosti skutku, odkazuje ministerstvo na judikaturu, podle které totožnost skutku nelze vnímat pouze jako naprostou shodu mezi skutkovými okolnostmi popsanými v žalobním návrhu a výrokem rozhodnutí soudu. Postačí shoda mezi podstatnými skutkovými okolnostmi. Některé skutečnosti v rozhodnutí soudu tedy mohou oproti obžalobě přibýt, některé mohou zase odpadnout. Soud může upřesnit nepřesný popis z obžaloby, nesmí se ovšem změnit podstata skutku (srov. usnesení Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 143/02). Při srovnání popisu skutku uvedeného v původní obžalobě a v tzv. nahrazující obžalobě, je zřejmé, že o zachování totožnosti skutku nemůže být žádných pochyb, neboť popis skutku pouze obsahuje víc informací o jednání, pro které je žádáno o vydání, aniž by však došlo k jakékoliv změně podstatných skutkových okolností.

23. K námitce stěžovatele ohledně politické povahy trestného činu, pro který je žádáno jeho vydání, ministerstvo uvádí, že obecné soudy své závěry ohledně apolitické povahy trestného činu podrobně rozvedly v odůvodnění rozhodnutí. Vrchní soud v Praze přitom v rámci posouzení uvedené otázky vzal v úvahu nejen extradiční materiály zaslané americkou stranou v srpnu 2023, ale též tzv. nahrazující obžalobu.

24. Závěrem ministerstvo upozorňuje, že stěžovatel v průběhu řízení nevznesl námitku nepřipustnosti vydání z důvodu porušení závazků vyplývajících pro Českou republiku z mezinárodních smluv o lidských právech a základních svobodách, natož aby tuto případnou námitku opřel o jakékoliv konkrétní skutečnosti, ze kterých hrozící porušení lidskoprávních závazků České republiky dovozuje, přičemž tento požadavek mj. vyplývá z příslušné ustálené judikatury Evropského soudu pro lidská práva. Ministerstvo proto považuje ústavní stížnost za nedůvodnou.

25. V navazující replice stěžovatel nad rámec dřívější argumentace připomíná, že ministerstvo nedoložilo doklad posloupnosti událostí, které předcházely jeho zadržení, neposkytlo žádná ze stěžovatelem požadovaných metadat, a proto nelze doručování a odesílání dokumentů objektivně ověřit. Navrhuje proto, aby si Ústavní soud vyžádal veškerou komunikaci s americkými úřady. Nesouhlasí s tvrzením ministerstva, že nezbytným podkladem k žádosti je pouze zatykač, neboť podle předmětných bilaterálních smluv je u obviněné osoby nutné doložit i údaje, na jejichž podkladě byl zatykač vydán. K zatykači však žádné konkrétní údaje připojeny nebyly, odkazoval pouze na obžalobu. Výklad Ministerstva spravedlnosti je tak nepřipustně zužující, jelikož podle rozhodovací praxe musí být z extradičních materiálů seznatelné, že se trestní stíhání opírá o určitou soustavu důkazů, a tedy že podezření ze spáchání trestného činu je rozumným způsobem odůvodněno.

26. Stěžovatel uvádí, že skutečnost, že se vrchní soud řádně nezabýval ani totožností skutku ani jinými relevantními aspekty vztahujícími se k nahrazující obžalobě, nemůže být „zhojována“ výkladem Ministerstva spravedlnosti ve vyjádření k ústavní stížnosti stěžovatele. Vrchní soud navíc rozhodoval v neveřejném zasedání, třebaže při něm prováděl důkaz nahrazující obžalobou. Tím bylo porušeno právo stěžovatele vyjádřit se ke všem provedeným důkazům i zásada kontradiktornosti řízení. Stěžovatel k tomu poukazuje na postup téhož soudu ve věci ruského hackera J. N., kdy rozhodoval o stížnosti ve veřejném zasedání, neboť prováděl další důkazy – zejména doplnění extradičních materiálů (viz bod 4 usnesení Ústavního soudu ze dne 27. 3. 2018, sp. zn. IV. ÚS 530/18).

27. K situaci ve Spojených státech amerických stěžovatel poukazuje na špatné podmínky ve věznicích. S ohledem na trestnou činnost, pro kterou je žádáno jeho vydání, existuje reálné

riziko, že bude zadržován na samovazbě po takovou dobu a v takových podmínkách, které by mohly naplňovat znaky mučení a nelidského zacházení, jež jsou v rozporu s článkem 3 Úmluvy.

28. Po prostudování ústavní stížnosti, připojených dokumentů a vyžádaného spisu dospěl Ústavní soud k závěru, že ústavní stížnost představuje zjevně neopodstatněný návrh ve smyslu § 43 odst. 2 písm. a) zákona o Ústavním soudu. Uvedené ustanovení dává tomuto soudu pravomoc posoudit „přijatelnost“ návrhu ještě před tím, než dospěje k závěru, že o návrhu rozhodne meritorně, přičemž jde o specifickou a relativně samostatnou část řízení, která nemá charakter řízení kontradiktorního, kdy Ústavní soud může ve většině případů rozhodnout bez dalšího, jen na základě obsahu napadených rozhodnutí orgánů veřejné moci a údajů obsažených v ústavní stížnosti. Ústavní soud připomíná, že v řízení o ústavní stížnosti podle čl. 87 odst. 1 písm. d) Ústavy České republiky je jeho pravomoc založena výlučně k přezkumu rozhodnutí z hlediska dodržení ústavnosti, tj. zda v řízení, respektive v rozhodnutí je završujícím, nebyly porušeny ústavními předpisy chráněné práva a svobody účastníka tohoto řízení, zda řízení bylo vedeno v souladu s ústavními principy, zda postupem a rozhodováním orgánů veřejné moci nebylo zasaženo do ústavně zaručených práv stěžovatelů a zda je lze jako celek pokládat za spravedlivé.

29. Ústavní soud není přitom zásadně oprávněn zasahovat do rozhodovací činnosti soudů, neboť není vrcholem jejich soustavy (srov. čl. 83, čl. 90 a čl. 91 odst. 1 Ústavy). Postupují-li proto soudy v souladu s obsahem hlavy páté Listiny, tak jako městský a vrchní soud v nyní posuzovaném případě, nemůže na sebe zdejší soud atrahovat právo přezkumného dohledu nad jeho činností.

30. Jak se podává i ze shora uvedeného, napadenými rozhodnutími bylo dle § 95 odst. 1 zákona o mezinárodní justiční spolupráci a dle čl. I Smlouvy o vydávání rozhodnuto o přípustnosti vydání stěžovatele k trestnímu stíhání do Spojených států amerických.

31. Vydání k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu do cizího státu, má-li k němu dojít proti vůli osoby, která má být vydána, představuje vždy významný zásah do jejích základních práv a svobod. Tato osoba je za tímto účelem zbavena osobní svobody (čl. 8 odst. 1 Listiny), a to s možnými nezanedbatelnými dopady do všech sfér jejího života (např. nález ze dne 23. 8. 2016 sp. zn. I. ÚS 1015/14, bod 32). Stěžejní záruka, že vydáním nedojde k porušení jejích základních práv a svobod spočívá v rozhodování soudu o tom, zda je vydání přípustné. Tím, že toto rozhodování nezbytně předchází vlastnímu rozhodnutí ministra spravedlnosti o povolení vydání podle § 97 zákona o mezinárodní justiční spolupráci, zákonodárce zajistil, že se soudní posouzení relevantních aspektů vydání nestane v důsledku jeho realizace bezpředmětným (nález ze dne 10. 9. 2013, sp. zn. III. ÚS 665/11, bod 36). Dotčená osoba má v soudní fázi extradičního řízení právo vyjádřit se k otázce přípustnosti jejího vydání, jakož i navrhnout důkazy tuto přípustnost zpochybňující. Uplatní se zde zásady spravedlivého procesu vyplývající z čl. 36 odst. 1 Listiny a čl. 6 Úmluvy (např. nález ze dne 3. 1. 2007, sp. zn. III. ÚS 534/06).

32. Z napadeného usnesení městského soudu vyplývá, že se soud velice důkladně zabýval extradičními podklady dodanými americkými orgány a v reakci na námítky stěžovatele si vyžádal i dodatkové informace. Následně hodnotil naplnění podmínky oboustranné trestnosti dle § 90 zákona o mezinárodní justiční spolupráci a jednotlivě i existenci důvodů k vyslovení nepřípustnosti vydání dle § 91 odst. 1 písm. a) až p) téhož zákona. Vypořádal se s námitkou stěžovatele týkající se jeho identifikace, kterou soud považuje za jednoznačnou, i se stěžovatelem tvrzenými nedostatky extradičních materiálů. Na to pak navázal vrchní soud, který se dále otázkou identifikace stěžovatele rovněž podrobně zabýval. K extradičním materiálům pak vrchní soud připomenul, že připojené informace o důkazech se nezaměřují na výčet konkrétních důkazů, detailní popis jejich obsahu a individualizaci jejich nositelů,

ale v případech, kdy se žádá o vydání k trestnímu stíhání, z taktických důvodů zmiňují, jaké zjištěné skutečnosti jsou k dispozici pro obvinění a jaké souhrnné důkazy je obsahují. Rovněž připomenul, že dosud shromážděné důkazy kromě jiných posuzovala i velká porota Obvodního soudu Jižního obvodu New Yorku, a to před vydáním samotné obžaloby.

33. Ústavní soud dále zjistil, že v řízení před městským soudem stěžovatel nenamítal, že by trestný čin, pro který se o vydání žádá, měl mít výlučně politický nebo vojenský charakter, ve smyslu § 91 odst. 1 písm. f) zákona o mezinárodní spolupráci. To učinil až ve stížnosti proti rozhodnutí městského soudu – jak sám uvádí – v návaznosti na nově zveřejněné usnesení o sdělení obvinění, které mělo nahradit původní, přiložené k žádosti o extradici. Přestože stěžovatel namítá, že s tímto usnesením nebyl před vydáním rozhodnutí vrchního soudu oficiálně seznámen, z napadeného rozhodnutí i vyjádření stěžovatele vyplývá, že sama obhajoba je poskytla městskému soudu; s dokumentem byl tedy plně obeznámen, na něj reagoval a uplatnil v návaznosti na něj další námítky, kterými se následně vrchní soud zabýval. Uvádí-li pak sám stěžovatel, že se ani v době podání ústavní stížnosti originál nahrazujícího dokumentu stále ještě, s výjimkou výtisku zaslaného samotným stěžovatelem, nenacházel ve spisu (dožadující stát přitom nežádal, aby byla přiložena k extradičním materiálům), nelze vrchnímu soudu vytýkat, že jej stěžovateli neposkytl.

34. Nicméně ani skutečnosti, které dle obsahu stížnosti proti rozhodnutí městského soudu a jejího doplnění (č. l. 682-688) stěžovatel spojuje s tvrzeným politickým či vojenským rozměrem jeho činu (že byl podle nahrazující obžaloby najat indickým vládním agentem, který má na starosti bezpečnostní záležitosti, jedná se tedy pravděpodobně o úkol zadáný indickou vládou, a osoba, která trestný čin spáchala je „vojákem sui generis“ likvidujícím člena teroristického hnutí), nemohou být důvodem znemožňujícím jeho vydání dle § 91 odst. 1 písm. f) zákona o mezinárodní justiční spolupráci. Politický, případně vojenský rozměr totiž nevyplývá ani z právní kvalifikace dotčeného trestného činu, ani ze samotného skutku a oproti názoru stěžovatele ani z okolností jeho spáchání. Jak vrchní soud správně uvedl, stěžovatel není politickým aktivistou a čin necílil na změnu v uspořádání věcí veřejných. Takové odůvodnění vrchního soudu považuje Ústavní soud, s ohledem na více méně obecná a hypotetická tvrzení stěžovatele, za rozumné a plně dostačující.

35. Namítá-li dále stěžovatel, že nebyly provedeny jím navrhované důkazy (zejména k pravosti podkladů pro jeho zadržení), nelze mu rovněž přisvědčit. Je třeba si uvědomit, že ani rozhodující soud není povinen provést všechny navržené důkazy, avšak musí o vznesených návrzích rozhodnout, a nevyhoví-li účastníky řízení vzneseným důkazním návrhům, pak musí v rozhodnutí vyložit, z jakých důvodů navržené důkazy neprovedl, resp. proč je nepřevzal pro základ svých skutkových zjištění (považuje je např. za liché, mylné či vyvrácené; srov. kupř. nálezy Ústavního soudu ze dne 16. 8. 2019 sp. zn. II. ÚS 1851/19).

36. V tomto ohledu Ústavní soud nemá obecným soudům z ústavněprávního hlediska co podstatného vytknout, neboť z protokolů z jednání a následně předložených rozhodnutí je zjevné, že se soudy stěžovatelovými důkazními návrhy zabývaly a bezezbytku se s nimi vypořádaly (viz č. l. 374-375). Ústavní soud tedy konstatuje, že z hlediska kontroly ústavnosti Ústavním soudem je podstatné, že neprovedení dalšího dokazování obecné soudy dostatečně a logicky odůvodnily, takže vzniklou situaci nelze označovat jako „opomenutý důkaz“ ve smyslu setrvalé judikatury zdejšího soudu. Ústavní soud pro úplnost dodává, že nemá žádné pochybnosti o pravosti předložených extradičních dokumentů a správnosti identifikace stěžovatele (k tomuto blíže body 19 a 21 usnesení městského soudu a bod 19 usnesení vrchního soudu). Zejména konstatuje-li (resp. přiznává) stěžovatel sám (viz v doplnění odůvodnění stížnosti proti napadenému rozhodnutí městského soudu č. l. 688), že je nutné přihlídnout ke skutečnosti, že má v rámci svého postavení v celé věci závazek a povinnost uloženou

indickou tajnou službou o věci žádným způsobem nehovořit, a že je zapotřebí zkoumat, zda mohl či měl množnost požadavek agenta CC1 odmítnout, či zda se jednalo o rozkaz, který musel z titulu svého zařazení splnit.

37. Další námitka stěžovatele se vztahuje k důvodu pro jeho nevydání dle § 91 odst. 1 písm. o) zákona o mezinárodní justiční spolupráci. Stěžovatel obecným soudům vytýká, že se nezabývaly aktuální situací dodržování lidskoprávních závazků ve Spojených státech amerických. Dle judikatury Ústavního soudu se přitom nemůže jednat o rozhodování paušální, ale má být založeno na konkrétním posouzení reálného rizika, a to na základě ověření z objektivních zdrojů a od spolehlivějších autorit. Z napadených usnesení, z obsahu spisu a z vyjádření samotného stěžovatele je zřejmé, že stěžovatel v žádné fázi řízení neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, natožpak závažné důvody, které by ve vztahu k jeho osobě mohly vyvolat konkrétní obavu z toho, že by měl být v případě vydání vystaven mučení, nelidskému nebo ponižujícímu zacházení či že by ve vztahu k jeho osobě mělo dojít k flagrntnímu odepření spravedlnosti (srovnej např. náleze ze dne 2. 4. 2020, sp. zn. II. ÚS 2299/19, či usnesení ze dne 19. 7. 2016, sp. zn. I. ÚS 1149/16). Zároveň Ústavní soud nezjistil, že by snad stěžovatel tuto námitku uplatnil kdykoliv dříve. V této souvislosti Ústavní soud připomíná, že požadavek na vyčerpání zákonných procesních prostředků k ochraně práva (§ 75 odst. 1 zákona o Ústavním soudu) se uplatní nejen při posuzování přípustnosti ústavní stížnosti jako celku, ale i při posuzování každé jednotlivé námitky v ní uplatněné (srov. náleze ze dne 11. 6. 2018, sp. zn. I. ÚS 4022/17, bod 22). To znamená, že nepřipustná je taková námitka v ústavní stížnosti, která nebyla uplatněna v předcházejícím řízení způsobem, který by ji umožnil soudu obsahově posoudit. Z tohoto důvodu nyní k námitce stěžovatele týkající se tvrzené abstraktnosti rozhodování soudů městského a vrchního nemůže přihlídnout ani Ústavní soud.

38. Konečně jde-li o námitku stěžovatele, že mu nebyl poskytnut odpovídající čas na odůvodnění stížnosti proti rozhodnutí městského soudu, ani tuto Ústavní soud nepovažuje za důvodnou. Jak vyplývá z napadeného usnesení vrchního soudu, stěžovatel stížnost odůvodnil již dne 27. 12. 2023 a odůvodnění podané dne 7. 1. 2024 bylo tedy již dalším v pořadí (viz body 4 a 7 usnesení vrchního soudu). I přes objektivně krátkou dobu do vydání rozhodnutí vrchním soudem však z jeho odůvodnění vyplývá, že rovněž námitky ze dne 7. 1. 2024 byly do rozhodnutí zapracovány a vrchní soud se jimi zabýval.

39. Ústavní soud uzavírá, že neshledal žádnou okolnost, pro kterou by vyslovení přípustnosti vydání mělo vést k porušení některého z ústavně zaručených základních práv a svobod stěžovatele. Obecné soudy náležitě odůvodnily závěr, že u stěžovatele není dán žádný z důvodů nepřipustnosti vydání podle § 91 odst. 1 zákona o mezinárodní justiční spolupráci, vypořádaly se také s otázkou nezbytných náležitostí extradičních materiálů, na jejichž základě bylo o vydání rozhodnuto. Z odůvodnění napadených rozhodnutí nadto vyplývá, že podezření ze spáchání trestného činu je u stěžovatele rozumným způsobem odůvodněno (srov. náleze sp. zn. III. ÚS 1354/13). Za této situace Ústavní soud nepovažuje za potřebné k odůvodněním napadených rozhodnutí nic dalšího dodávat, přičemž postačí odkázat na jejich relevantní části.

40. Z výše uvedených důvodů Ústavní soud podanou ústavní stížnost mimo ústní jednání bez přítomnosti účastníků odmítl podle § 43 odst. 2 písm. a) zákona o Ústavním soudu jako návrh zjevně neopodstatněný.

P o u č e n í : Proti usnesení Ústavního soudu není odvolání přípustné.

V Brně dne 22. května 2024

Vojtěch Šimíček
předseda senátu